

Нека да започнем с най-тривиалния, но въпреки това пиперлив въпрос, който се задава на всеки автор: Защо пишете? Какво е за вас литературата: призвание, работа, хоби ..?

И да съм знаел някога отговора на първия въпрос, отдавна съм го забравил. За първи път публикувах в алманах „Хермес“ стихове, когато бях някъде 13-14 годишен и с две думи – пиша, кажи-речи, откакто се помня. Може би това е свързано, с обстоятелството, че моето поколение е едно от първите „на промяната“. Тогава всичко беше ново, вълнуващо, интересно. Четяхме много, нови и нови автори, пишехме, философствахме, ис-

кахме да „променим света“. Времената се измениха драстично (разбира се, към много по-лошо), но навикът ми да пиша остана и с течение на времето се превърна в „това, което правя“.

Иначе по принцип не отдавам голямо значение на писането, изкуството, литературата. Поетичните и писателските пози ме отвращават. До голяма степен за мен поезията и изобщо писането са занятие за комплексари, които нямат топки да живеят. Според мен, има далеч по-важни неща, като животът сам по себе си, например, любовта, религията... Дори смятам, че писането за мен се е превърнало в маска. Предпочитам, когато някой ме попита, с какво се занимавам да му отговарям, че съм „поет и писател“, за да скрия себе си. За да бъда оставен на мира. За да отговоря с нещо поставящо „дистанция“, което премълчава – мен. Истинското ми отношение към писането е единствено това, че искам да съм свободен от него

...смятам, че писането за мен се е превърнало в маска. Предпочитам, когато някой ме попита, с какво се занимавам да му отговарям, че съм „поет и писател“, за да скрия себе си.

и от границите, които то ми поставя.

Работя, като...

Официално се водя на работа във фирма занимаваща се с висше образование в чужбина, но освен това правя, какво ли не за пари – нещото, което не понасям и което, когато го имам, гледам, колкото се може по-скоро да се освободя от него, за истински ужас на семейството ми.

За последно плаках, защото...

Не съм плакал от много години. Преживял съм затвор, много болка и превратности на съдбата и вече трудно давам израз на чувствата си точно по този начин. Това, обаче не означава, че не съм емоционален, за съжаление този момент дори ми е адски в излишък, но преживявам обикновено нещата много тежко вътре в себе си, без излишни сантименти и сълзи. Което е лошо, защото нямам този отдушник, когато, например, болката ме кара да се „разпадам“. Понякога точно в такива моменти вместо да плача – пиша

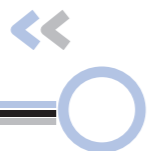
и за моя изненада нерядко това ми помага. Може би (и) затова в едно мое стихотворение казвам, че „поезията е болест предавана по полов път“.

Ще променя миналото си, защото...

За мен животът е „бъдеще в миналото“. Искам да променя адски много неща или по-скоро да се върна в този момент, когато още не бях направил страшно много грешки и глупости. Това беше „отдавна“. Но аз съм религиозен и за мен няма фатални неща, времето не съществува, както е казал Достоевски – „то е само идея“. В живота са важни единствено моментите на любов. Те са вечността – „безкрайността тук и сега“ на земята. Това е нещо много по-силно от хероин. И аз винаги живея в тях, независимо от това, „когато точно са случили“ – ги има винаги.

Ако имах двойник...

Аз имам. Човек никога не съвпада със себе си, защото, както е казал

апостол Павел - „той не върши това, което иска, а онова което мрази – него върши“. Така, че в една огромна степен аз съм двойник на самия себе си и изобщо не съм си фен, и с това може да се „воюва“ единствено със смирение.

Не ми стига смелост за...

Обикновено не ми достига смелост за това, което се оказва, че съм направил, след като съм го направил. Като, например, да наранявам хората, които обичам или да преминавам граници от всякакъв вид като „за добро утро“. Това е една доста лоша моя черта, с която най-често ставам за пореден път наясно, след като съм я проявил. Предполагам, че имам престъпна психика, много хора са ми го казвали. Но освен всичко останало, най-вече нямам смелост да не ме е страх от страха.

Никога няма да опитам...

Надявам се – да се самоубия или да се върна към наркотиците, алкохола, крайно трансгресивния ми на-

чин на живот от „миналото“... Тоест, надявам се никога няма да „опитам“ пак доста от нещата, които вече съм правил.

Моята рецепта за успех е...

Пълно смирение, абсолютно съзнание, че нищо не зависи от теб и винаги очаквай най-лошото.

На кой въпрос искате да отговорите, но никога не ви го задават?

Кое е най-важното нещо в живота? Съответно – любовта в есхатологична перспектива.

Критиката по мой адрес я...

Критиците са още по-зле от пишещите, ако наистина „поезията е болест предавана по полов път“, критиката, какво е – просто не ми се мисли. Предполагам аполоновият синтез между презерватив и вибратор.

Най-добрият и ценен съвет е...

Обичай и прави, каквото искаш.

Звездната болест заразна ли е?

Не мисля – тя по-скоро е мастурбация на индивидуалния „дух“, изтичаща в нищото. За съжаление и за немалко родни автори са характерни снобизма, високомерието, гран-

доманията, и леле - не дай си Боже, да кажеш на някой нещо за писането му. Това са смешни работи. Лайфстайлът и съвременната поп-традиция в българска литература за съжаление культивират подобни неща по един особено карикатурен начин. По времето на соц-а се сещам за Лю-

бомир Левчев. Наследниците му днес са всички, които си мислят, че като са „големи поети“ по дефолт са и голямата работа. Навремето, когато основахме групата „Рамбо 13“ всъщност направихме първата литературна пънк-група. Бяхме абсолютни антигерои и антизвезди.

За съжаление и за немалко родни автори са характерни снобизма, високомерието, грандоманията, и леле - не дай си Боже, да кажеш на някой нещо за писането му.

Врагове на колегите си по група и на самите себе си. И до ден-днешен не съм съгласен, нито със стила на останалите от „Рамбо“, нито с много от нещата, които аз самият съм вършил в амплото си на „културен терорист“. Но поне бяхме свободни, различни и компрометирахме литературата със самото си присъствие в нея. И разбира се, всичко завърши далеч отвъд границите на „социалната поносимост“ по отношение на разбирането за това, как следва да се държат хора, които се „занимават с литература“.

Кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Най-важното условие един текст да е литературен е да надскача литературата. Винаги да казва нещо и то да е искрено, и автентично. Да има сърце и емоция. Без излишни съображения от рода на това, какво би се харесало, как следва да се пише или как би се възприел един или

Единственият начин да бъдеш

„в крак с времето си“

е да го създаваш.

друг текст. Ако една литература остане единствено „на нивото на литературата“, то умирам от досада. Ето, защо никога не бих се съгласил с Набоков, че Достоевски е „слаб писател“. Той направо му е направил комплимент. „Концептуалното писане“ също ми е супер скучно. Трудно понасям, например, „постмодерното писане“, добре че до голяма степен остана в историята, нищо, че специално в България на негово място дойдоха и още по-големи, и още по-посредствени типотипии, които дори нерядко го имитират, без да го разбират.

Съвременник или класик...

Единственият начин да бъдеш „в крак с времето си“ е да го създаваш. В моето писане аз съм толкова далеч от „духа на нашето време“, че направо съвпадам с него, защото то изобщо не знае, къде се намира.

Сега или утре...

Няма значение. Единствените неща, които човек не бива да отлага са любовта и разкаянието.

Бързо или утвърдително...

Винаги, когато искам да е утвърдително, го правя бързо.

Какво е България?

Аз съм всичко друго, но не и националист. Темата за патриотизма ме оставя най-често в недоумение и тежко равнодушен. За мен България са хората и местата, които обичам.

Четете ли е-книги?

Да. Важно е, какво четеш, а не как го четеш. Нямам никакъв фетиш към „класическите книги“. Обичам да се ровя, както в антикварните книжарници, така и в интернет бази-данни с електронни издания.

Продължете изречението Е-същност е... първата електронна медия, за която съм дал интервю след многогодишно мълчание.

